

INTERVJU

Tommy tillbaka – och nu har bilbyggaren blivit ölbryggare

När han var 16 hade han fått nog av skolan. Vid 22 var han **less** på plåtslagarjobbet. På Skellefteå. "På allt". Så Tommy Eriksson åkte till USA och levde sin **bilbyggardröm**. Men 27 år senare är han tillbaka och tillsammans med hustrun Julie på väg att förverkliga en helt annan dröm. Tommy och Julie ska **brygga öl**.

Vi talar inte 25 liter hemmaputt-rat. Vi talar 50 000 liter per år. Till att börja med. På sikt uppåt 150 000 liter.

Vi talar **bryggeri**. Mikrobryggeri. Inte Budweiser, inte Coors och inte ens Spendrup, men imponerande stort ändå.

Glänsande plåttankar för kylning, jäsnings och lagring. Slutet system. Ånggenerator.

En gång var han en bilbyggare som gillade bärs, men inbillade dig inget. Tommy Eriksson vet vad han sysslar med. Och även om han blev less var Nya Plåt i Skellefteå helt rätt.

Det var där han började, på den tid då skoltrötta sextonåringar fortfarande kunde få ett jobb. Gav kunskaper, gav hantverkskunskaper, Lidelsen? Fanns tidigare än så.

Fortsättningen är klassisk amerikansk succésaga. Erklär: även du älskar dem.

Långt innan han hade körkort var Tommy Erikssons passion bilar. Att köra, att bygga. Det var det han ville göra när han första gången åkte till Orange County i Kalifornien. "Semester", sa han, men det dröjde tre år innan han första gången kom tillbaka till Skellefteå: tre år av boende hos en kompis och skruvande i bilar som sedan såldes.

När han kom hem hade han skapat sig ett namn. Och när han åkte tillbaka var det inte bara med hjärtat i halsgropen ("vad skulle de säga om de upptäckte att jag varit i USA i tre år på ett sexmånadersvisum?") utan också med löfte om ett jobb på Mike Fennells bilrenoveringsfirma, en av de största i USA.

Tommy Eriksson återvände till Amerika så diskret han kunde; dold i mängden av svenskar på charterresa till Miami och blev kvar hos Fennells i Kalifornien i fem år.

Sedan: North Carolina, centrum för den bilcirkus som för europeer känns främmande, men i USA är hur stor som helst. Nascartävlingarna körs på ovalbanor; som mest (Daytona) tre kilometer långa, och i ruggiga farter: uppåt 300 kilometer i timmen.

Från början handlade det

Tommy Eriksson

Ålder: 49.

Bor: Södra Tuva.

Familj: Hustrun Julie.

Intressen: Fri-lufts-liv. Skoteråkning, downhillkörning på mountainbike.

Dricker öl: Varje dag.

Saknar: "Amerikanska restaurangfrukostar. Inklusivt en Bloody Mary för två och en halv dollar."

Tackar: "Sam, Roger och Peter på Lodi Beer. Ni har lärt mig allt!"

GLÄNSANDE, BLÄNKANDE. För en gammal plåtslagare känns bryggeriet inte främmande.

om stockbilar, standardkärnor med störbåge och karosser som snygades till efter tävlingarna. Men när Tommy Eriksson kom in i branschen innebar de stigande hastigheterna också att karosserna skulle göras aerodynamiska och Tommy Eriksson blev bra även på det.

För ett otränat öga kan alla karosser på Nascarbilar se helt lika ut, men det finns skillnader.

På helgerna ingick han i tävlings-team som "jackman"; en av grabbarna som såg till att fyra hjul byttes på 18 sekunder. På måndagmorgnarna återställdes han karosserna i det nyskick sponsorerna ville ha och när det var gjort konstruerade han nya karosser.

Och på fritiden körde han drag-racing. Dröm även det.

Jag hade börjat göra en drag-racingbil av en Chevelle '66 redan i Skellefteå. Hann köra en del street-race i Fällfors, men kom aldrig så långt som till "riktig" tävling. Pengarna fanns helt enkelt inte.

Efter tio år i USA fanns de. Mellan 1996 och 2002 körde Tommy Eriksson sin egen bil, 618 hästkrafter stark, i Superstockserien, och vann bland annat en deltävling i Phoenix. Bilen, trailern och resorna kostade 100 000 dollar per säsong, men tävlingarna inbringade också en del.

När jag slutade var det inte av ekonomiska skäl utan för att jag hade för mycket att göra.

1996 flyttade han tillbaka till Kalifornien ("Nascar ville ha monopol; tillåt bara sina egna karosser"), startade eget och gjorde tillsammans med tre anställda karosser för Nascar

West Series, med tävlingar väster om Mississippi.

Ville man vinna en tävling skulle man ha mina karosser.

Han säger det med ett leende, men menar allvar. Efter 27 år i USA är han inte bara amerikansk medborgare utan också amerikaniserad; inte rädd att berätta vad han är bra på. Samtidigt har han en ödmjuk förklaring till att han lyckats bli rik på något ganska många svenska killar gett sig på utan att tjäna pengar.

Jag kom in i rätt tid, när Nascar-serien på allvar tog fart, och hamnade rätt. Fick lära mig av de bästa.

Men allt har sitt pris.

Jag har varit gift två gånger tidigare. Bägge fruarna tröttnade på att jag alltid jobbade.

Det ska inte hända igen. 2007 träffade han Julie på en snökotertävling, VM i hillclimbing (äventyrligare än svensk backtävling) i Jackson Hole i Wyoming, och innan paret i deras flyttade till Skellefteå avvecklade han både bilarna och "hojarna". Jo, han har byggt motorcyklar också, mest på kul men tillräckligt bra för att hans skapelser ska ha hamnat på omslaget till "Easyriders Magazine".

Nu är det öl som gäller.

I fem-sex år hade han bryggt hemma, för eget bruk, men i fjol bestämde han sig för att lägga en solid grund för sitt nya liv. Tommy Eriksson ringde runt till alla bryggerier inom två timmars bilavstånd från Sonora (tre timmars bilresa öster om San Francisco) där Julie och han bott på senare år och erbjöd sig att arbeta gratis.

Först fick jag nej överallt, men hamnade till slut hos Lodi Beer Company. Jag berättade att jag tänkte flytta tillbaka till Sverige och ville lära mig allt om ölbrygning. "Jättekul, du är välkommen!" Jag fick till om med en liten lön.

Efter tre månader kunde han sköta bryggeriet på egen hand medan bryggmästaren klurade ut nya ölrecept. Och när familjen för tre månader flyttade till Sverige hade Tommy ett års proffsbrygning bakom sig.

Återkomsten

var planerad sedan länge.

Jag hade inte varit hemma på 22 år och har mamma och syster i Skellefteå. De flesta av mina gamla kompisar tycks fin-

INTE RIKTIGT ÄN. Men om ett halvår ska Tommy Eriksson och Julie Eriksson tappa öl här.

FOTO: LEIF ANDERSSON

nas kvar i stan och så är det klimatet. Vintern i Sonora är som svensk sommar, men sommaren kan vara olidlig. Två veckor med 40 grader.

Tomten på Tuva köpte han redan för fem år sedan. En kompis har byggt bostadshuset och intill finns nu en sprillans ny bryggerilokal med ännu nyare inventarier. Tommy och Julie har satsat över en miljon kronor ("inga bidrag, inga delägare") på ett bryggeri från Kina som levererades för tre veckor sedan och som Tommy snart har satt ihop. Inget problem; inte för en plåtslagare och bilbyggare.

Fyra jästankar, fem lagringstankar, ånggenerator, en kyltänk på 3 000 liter, maltförråd i väl avskild lo-

kal, innesluten transportskrub därifrån till bryggeriet. När allt är klart ska anläggningen inspekteras av den kinesiske leverantören och i slutet av 2013 räknar Tommy med börja brygga den amerikanska ale som ska bli företagets hörsten.

Han vet: i Sverige har det funnits en skeptisk attityd till blaslig amerikansk öl ("fucking close to water"), men i den mån den lever kvar beror det, hävdar han, på dålig koll på den nya amerikanska ölkulturen, med massor av mikrobryggerier vid sidan av de massproducerande jättarna.

Malt, humle, jäst, Absolut, men Tommy Eriksson är öppen för mer.

Brunsocker, lönsirap ... Allt som smakar gott.

Flaggskeppet blir en västkust-inspirerad Indian Pale Ale, Western Pacific IPA, enligt Lodis recept och även i övrigt kommer det att handla om mörka, ganska alkoholstarka ölsorter: mellan 6,8 och 9,4 procent. I början av nästa år ska de första flaskorna och burkarna fyllas. Siktet

KOLFIBER, TITAN. Tommy Erikssons snökoter, byggd på en Arctic Cat 7A, är en vintervärsting.

är främst inställt på lokala pubar och restauranger och förhoppningsvis också Systembolaget ("bara ölen inte får stå i rumstemperatur").

Totalsatsning? Nja, Tommy Eriksson talar snarare om "semi-retirement"; halvtidspensionering.

Man brygger inte mer än en eller två dagar i veckan. Vi vill ha tid för skoteråkning (i logen står fem maskiner) och annat kul. Rörelsen måste förstås gå ihop, men vi räknar inte med att tjäna stora pengar. Vi vill göra något bra och kul!

NEJ, FLYTTA BLICKEN! Flickan är inte huvudsaken utan en av Tommy Erikssons motorcyklar, omslagshoj till "Easyriders Magazine".

OLLEMÖTER

Tommy Eriksson, hemvändare och branschbytare.